

PETER F. HAMILTON

**STEAUA
PANDOREI**

volumul 1

Traducerea MIHAI-DAN PAVELESCU

TRITONIC
fiction.ro

Scriitorul britanic **Peter F. Hamilton** s-a născut la Rutland, la 2 martie 1960. A început să scrie în 1987 și a debutat în revista *Fear* în 1988. Primul roman, *Mindstar Rising*, i-a apărut în 1992. Nu are studii universitare, partea științifică a romanelor sale este bazată pe articole pe care le citește frecvent în reviste ca *New Scientist*. Locuiește lângă Rutland Water, împreună cu soția și cei doi copii.

Bibliografie: seria Greg Mandel (*Mindstar Rising*, 1992; *A Quantum Murder*, 1994; *The Nano Flower*, 1995 – nominalizare la premiul British Science Fiction 1996), seria Night's Dawn (*The Confederation Handbook*, 2000; *The Reality Dysfunction*, 1996; *The Neutronium Alchemist*, 1997; *The Naked God*, 1999), seria Night's Dawn: Neutronium Alchemist (*Consolidation*, 1997; *Conflict*, 1998), seria Night's Dawn: Reality Dysfunction (*Emergence*, 1997; *Expansion*, 1997), seria Night's Dawn: Naked God (*Flight*, 2000; *Faith*, 2000), seria Commonwealth Saga (*Pandora's Star*, 2004; *Judas Unchained*, 2005), *Watching Trees Grow* (2000), *Fallen Dragon* (2001 – nominalizări la premiile Arthur C. Clarke și Campbell Memorial în 2002), *Misspent Youth* (2002)

Premiul British Science Fiction 2001 pentru povestirea „The Suspect Genome“

Site: <http://www.peterfhamilton.co.uk>

Prolog

Marte domina complet spațiul cosmic din exteriorul lui *Ulysses* — semiluna dilatată brun-roșcată a unei planete care nu reușise să ajungă niciodată o lume locuibilă. Mică, înghețată, stearpă, lipsită de atmosferă, era pur și simplu versiunea sistemului solar pentru iad, doar că mai rece. Prezența ei strălucitoare pe cer dominase însă majoritatea istoriei umane; mai întâi sub numele unui zeu care inspirase generații de războinici, apoi ca țintă pentru nenumărați visători.

Pentru căpitanul-pilot Wilson Kime, Marte devenise acum sol ferm. La două sute de kilometri dincolo de parbrizul îngust și curbat al landerului, putea distinge cicatricea întunecată a Valles Marineris. În adolescență, Wilson accesase tehnofanteziile grupului Aries Underground, vrăjit de felul în care într-o bună zi, într-un viitor nespecificat, apa înspumată va clocoti din nou prin defileul acela urias, atunci când ingeniozitatea pură a omului avea să descătușeze gheața solidă întemnițată sub peisajul ruginiu. Astăzi avea să păsească cu adevărat prin craterile prăfoase pe care le studiasse într-o mie de fotografii realizate de sateliți, să țină în mâinile înmănușate legendarul nisip roșu fin și să privească firicelele lunecându-i lent printre degete în gravitația redusă. Astăzi era ziua cea mai glorioasă a istoriei care se rescria permanent.

În mod reflex, Wilson începu un exercițiu respiratoriu de feedback profund, calmându-și bătăile inimii înainte ca realitatea celor ce aveau să se întâmple să-i afecteze metabolismul. Nici vorbă să le lase nenorociților ălora de

medici din Houston ocazia de a pune sub semnul întrebării capacitatea *lui* de a pilota landerul! Petrecuse opt ani în Forțele Aeriene ale Statelor Unite, timp în care participase la două misiuni de luptă pornite de la baza japoneză pentru operațiunea „Aduceți pacea“, urmați de alți nouă ani la NASA. Toată acumularea aceea și așteptarea, sacrificiile, prima soție și copilul complet înstrăinat, eternele antrenamente RV la Houston, conferințele de presă, vizitele cretine de PR prin fabrici... le îndurase pe toate, fiindcă duseseră spre acest moment unic din acest loc, cel mai sfânt dintre toate.

Marte! În sfârșit!

— Inițiere telemetrie kilometri parcurși, testare compatibilitate date colectate cu biblioteca de cercetare, se adresează el autopilotului landerului.

Razele colorate de lumină capturate în interiorul parbrizului începură să-și modifice configurațiile geometrice. Wilson păstră întruna un ochi îndreptat asupra ceasului: opt minute.

— Purjare alge sistem și tunel cuplare vehicul.

Mîna lui stîngă acționează comutatoarele de pe consolă. Privi ledurile minuscule aprinzîndu-se și confirmînd ciclul de comutare. Existau acțiuni pe care NASA nu le-ar fi lăsat niciodată în seama software-ului activat verbal.

— Începere evacuarea non-propulsivă a algelor. Așteptare confirmarea procedurii de separare de nava primară.

— Recepție, *Eagle II*, rosti glasul lui Nancy Kressmire în căștile lui. Analiza telemetrică te declară complet funcțional. Sistemele energetice ale navei primare sînt pregătite de decuplare.

— Recepție, îi spuse căpitanului lui *Ulysses*.

Plasele de păianjen turcoaz și ca de smarald din interiorul parbrizului unduiră elegant, raportînd starea energetică internă a landerului. Culorile lor primare perfect distincte păreau cumva extraterestre suprapuse peste paloarea monotonă a peisajului marțian hibernal de afară.

— Comut complet pe acumulatorii interni. Am șapte verzi pentru separarea ombilicală. Retrag tunelul de acces intervehicular.

Zăngănituri metalice alarmant de sonore răsunară prin cabina micuță când tunelul-ecluză al avionului spațial se afundă înapoi în fuzelaj. Pînă și Wilson tresări din cauza zgomotelor nedorite, iar el cunoștea avionul spațial mai bine decît proiectanții acestuia.

— Comandante? rosti el.

Potrivit manualului NASA, după ce sasul landerului se retrăsese de la nava primară devenea un vehicul complet independent, iar Wilson nu era ofițerul superior.

— *Eagle II* îți aparține, căpitane, spuse comandantul Dylan Lewis. Asolizează, cînd ești gata.

Extrem de conștient de videocamera din partea din spate a cabinei, Wilson rosti:

— Mulțumesc. În șapte minute sîntem gata pentru desprindere completă.

Simțea tensiunea celor cinci pasageri din spatele lui. Toți erau experții experților; laolaltă, aveau atîtea dintre calitățile necesare misiunii încît ar fi putut umple un manual. Totuși acum, cînd momentul real sosise, nu se controlau într-o măsură mai mare decît ar fi făcut-o o gașcă de puștani de școală care se îndreptau spre prima lor petrecere nocturnă pe plajă.

Autopilotul execută restul procedurii de pregătire premergătoare zborului, cu Wilson comandînd și controlînd lista; respectînd conștiincios tradiția simulărilor, care data de pe timpul lui Mercury 7 și a strădaniei epeice pentru salvarea astronautilor. După exact șapte minute, bolturile de blocare se retraseră. Căpitanul declanșă rachetele de comandă reactive, îndepărtînd lin pe *Eagle II* de *Ulysses*. De data aceasta nu mai putea face nimic pentru a-și opri goana inimii.

Pe măsură ce se îndepărtau, *Ulysses* deveni complet vizibilă prin parbriz și Wilson surîse încîntat. Nava interplanetară era prima din seria ei; de fapt, o adunătură dizgrațioasă de module cilindrice, rezervoare și traverse dispuse într-o rețea circulară cu diametrul de două sute de metri. De pe perimetrul ei îmboboceau panouri solare lungi, negre ca tăciunele, ca niște petale din plastic — toate

urmărind soarele. Cîteva dintre secțiunile pentru echipaj erau acoperite cu uriașe steaguri americane cu stele și dungi, neverosimil de țipătoare pe fundalul simplu, alb-argintiu, al spumei de plastic termice care căptușea fiecare centimetru pătrat al suprastructurii. Exact în centru, înconjurată de un evantai larg și gofrat de panouri argintii pentru radiație termică, se afla incinta hexagonală care adăpostea generatorul de fuziune ce făcuse posibil drumul de zece săptămîni, alimentînd constant rachetele cu plasmă. Era cel mai mic sistem de fuziune produs vreodată: o piesă de tehnologie de vîrf autentic americană. Europa abia își construia prima pereche de reactoare de fuziune comerciale pe sol, în timp ce SUA foloseau deja cinci asemenea unități, iar alte cincisprezece se găseau în faza de construcție. Și în nici un caz europenii nu dețineau nimic echivalent cu generatorul sofisticat din *Ulysses*.

La dracu', încă mai putem face bine niște chestii! gîndi Wilson mîndru, în timp ce conglomeratul strălucitor de hardware spațial se îndepărta în noaptea eternă. Avea să treacă încă un deceniu pînă ce Europa Federală putea organiza o misiune marțiană, iar pînă atunci NASA intenționa să aibă deja o bază autonomă pe nisipurile înghețate din Arabia Terra. Se mai spera ca agenția să desfășoare de asemenea misiuni de capturare a asteroizilor și chiar o expediție către Jupiter. *Nu sînt prea bătrîn ca să particip la ele; vor avea nevoie de comandanți cu experiență.*

Simți o infimă înțepătură de invidie gîndindu-se la ceea ce avea să se petreacă în viitorul pe termen mediu — evenimente și miracole ale căror bugete alocate și grafice de timp însemnau că s-ar fi putut să-l ocolească de puțin. *Totuși europenii își pot permite să aștepte.* În vreme ce, mulțumită influenței dominante a Dreptei Religioase asupra ultimelor administrații, SUA stopase toate cercetările genetice în direcția celulelor stem, guvernul federal din Bruxelles turnase bani grei în cercetarea biogenetică, cu rezultate spectaculoase. După ce primele hibe fuseseră eliminate din procedura enorm de costisitoare, europenii începuseră să reîntinerească oamenii.

Primul om care primise tratamentul, Jeff Baker, decedase într-un apogeu de publicitate mondială, dar în următorii șapte ani se consemnaseră optsprezece succese.

Spațiul Cosmic și Viața. Interesele acelea diferite spuneau multe despre felul în care culturile principalelor grupuri de putere occidentale de pe Pământ se îndepătasera între ele în ultimele trei decenii.

Concetățenii americani ai lui Wilson începeau să-și reevalueze acum atitudinea față de ingineria genetică. Existau deja miturile clinicilor din Caraibe și Asia care ofereau multimiliardarilor servicii de reîntinerire. În vremea aceasta, Europa Federală se străduia din nou să reducă distanța care o separa de americani în cursa către cosmos, fiind disperată să dovedească lumii că excela în toate domeniile. Ținând seama de starea politică încordată care afecta în prezent planeta, Wilson saluta cu destulă încântare ideea reapropierii celor două blocuri — asta însă după ce americanii vor fi amartizat.

— În trei minute, prima aprindere pentru părăsirea orbitei, anunță autopilotul lui *Eagle II*.

— Sînt gata, răspunse Wilson.

În mod reflex, verifică presiunea din rezervorul de combustibil și continuă cu procedurile de aprindere ale motorului principal.

Trei rachete cu combustibil lichid hipergolic din partea posterioară a micului avion spațial se declanșară pentru o sută de secunde, deplasîndu-le orbita pe o traiectorie de pătrundere în atmosferă. Manevra de aerofrînare care urmă dură mai bine de nouăzeci de minute, cu rarefiata atmosferă marțiană apăsînd în aripile delta și reducînd viteza vehiculului. În ultimele cincisprezece minute, Wilson putu să vadă străluciri roz extrem de slabe pe botul bont al lui *Eagle II*. Erau unicele dovezi ale violenței exercitate asupra fuzelajului de impactul moleculelor de gaz de mare viteză. Coborîrea fu incredibil de lină, cu gravitația sporind treptat pe cînd coborau spre peisajul boțit de cratere al Arabiei Terra.

La șase kilometri altitudine, Wilson activă aripile cu profil dinamic. Acestea începură să se întindă, lățindu-se pentru a genera cât mai multă portanță din aerul înghețat și rarefiat. La extensia completă, aveau anvergura de o sută de metri, îndeajuns pentru a-i îngădui lui *Eagle II* să planeze, dacă ar fi fost necesar. După aceea se declanșă turbina, accelerându-i ușor, menținând viteza constantă la două sute cincizeci de kilometri pe oră. Muchia cea mai vestică a masivului crater Schiaparelli apăru în depărtare, aidoma unor ziduri cu pantă lină care se ridicau din terenul accidentat la fel ca un lanț muntos erodat de vreme.

— Colectare date vizuale ale locului de asolizare, ceru Wilson.

Diagramele sistemelor trasară sinusoide albastre și verzi peste imagini. Radarul de sol începu să suprapună un carioaj tridimensional de proeminente și adâncituri care se potriveau aproape exact cu ceea ce putea vedea.

— *Eagle II*, verificarea sistemelor la jumătatea traieectoriei confirmă că te-ai înscris pentru amortizare, spuse Controlul Misiunii. Baftă, băieți, aveți mulți spectatori aici!

— Mulțumesc, Controlul Misiunii, răspuse cu glas oficial Lewis. Abia așteptăm contactul cu solul. Sperăm că Wilson îl va reuși cât mai lin.

Aveau să treacă alte patru minute înainte ca vorbele lui să fie auzite de cineva de pe Pământ. Până atunci, ei aveau să fie deja pe sol.

— Contact cu baliza landerelor de cargo, raportă Wilson. Distanța treizeci și opt de kilometri.

Miji ochii prin parbriz când autopilotul afișă o linie de colimație roșie cu croșete în interiorul sticlei. Buza craterului creștea constant.

— Aha, le-am văzut!

Două puncte cenușiu-prăfos pe o fișie lată de teren plat.

Pentru ultima etapă, *Eagle II* descrie un cerc lent în jurul landerelor robot de cargo. Erau simple conuri turtite pe care *Ulysses* le trimisese pe planetă cu două zile în urmă, încărcate cu tone de echipament, inclusiv o mică bază de sol din prefabricate. Descărcarea lor, montarea și punerea

în funcțiune a taberei de explorare aveau să fie sarcinile principale care-i așteptau pe cei din *Eagle II*.

— Scanarea solului confirmă viabilitatea zonei unu, spuse Wilson.

Aproape că se simțea dezamăgit de imaginea radar. Când Neil Armstrong și Buzz Aldrin coborîseră pe Lună fuseseră nevoiți să preia în grabă controlul manual al modulului selenar și să-l piloteze către un loc sigur, atunci când zona desemnată pentru alunizare se dovedise presărată cu bolovani. De data aceasta, după optzeci și unu de ani, imaginile transmise de sateliți și cartografierea realizată de radarele orbitale eliminaseră asemenea nesigurante din profilul de zbor.

Wilson aduse *Eagle II* pe traiectoria de apropiere pre-determinată, cuplînd autopilotul.

— Trenul de aterizare depliat și blocat. Motoarele prurizate și pregătite. Profilul aripilor dinamice în mod de reformare. Viteza de apropiere de sol o sută de kilometri pe oră. Rata de coborîre nominală. Sîntem ca pe sîrmă, oameni buni!

— Bună treabă, Wilson, spuse Lewis. Hai s-o punem bine, da?

— Da, comandante.

Rachetele de amartizare se declanșară și *Eagle II* începu să coboare lin din cerul trandafiriu-deschis. La o sută de metri altitudine, Wilson nu mai putu rezista. Degetele lui acționară patru întrerupătoare, decuplînd autopilotul. Leduri roșii clipiră acuzator spre el de pe consolă. Le ignoră, coborînd manual micul avion spațial. Mai simplu decît orice simulare. Praful se învolbură dens în exteriorul parbrizului când jeturile rachetelor brăzdară suprafața lui Marte. Radarul îi oferi ultimii vectorii de apropiere, deoarece vizual nu mai putea distinge nimic. Amartizară fără nici un legănat. Sunetul rachetelor se stinse. Lumina din exterior începu să se întetească pe măsură ce trîmbele de praful ridicat se disipau.

— Houston, *Eagle II* a amartizat, rosti Wilson.

Cuvintele trebuiră să fie silite să iasă, deoarece gîtlejul îi era încordat de mîndrie și euforie. Putea să audă fraza aceea frumoasă răsunînd de-a lungul istoriei, trecut și viitor. *Și eu am făcut-o, nu o blestemată de mașinărie!*

Un val de strigăte triumfătoare și ovații izbucni în cabină în spatele lui. Cu dosul unei mîini își șterse o picătură rătăcitoare din ochi, apoi se implică imediat în supervizarea sistemelor, reangajînd autopilotul. Instrumentele exterioare confirmau că asolizaseră și erau stabili. Avionul spațial trebuia trecut în modul de stand-by de suprafață, asigurînd energie și servicii ambientale în cabină, păstrînd încălzite motoarele rachetelor astfel ca decolarea să nu fie o problemă, monitorizînd statutul rezervorului de combustibil. O listă lungă și plictisitoare de proceduri pe care o parcurse cu o răbdare ireproșabilă.

Abia după aceea, ei șase începură să-și îmbrace costumele. Ținînd seama de lipsa cronică de spațiu din cabină, era un proces dificil, cu toți înghiontindu-se reciproc. Cînd Wilson fu aproape gata, Dylan Lewis îi întinse casca.

— Mulțumesc.

Comandantul nu spuse nimic, ci doar îl privi sfredelitor. Ca muștrare, nu avea să depășească nivelul acela.

Du-te dracului! replică Wilson în gînd. *Noi sîntem importanți, oamenii care vin pe Marte contează, nu mașinăriile în care sosim. Nu am putut îngădui unui software să ne asolizeze.*

Wilson își ocupă locul la rînd după ce comandantul intră în sasu mic din spatele cabinei. *Al treilea, eu voi fi al treilea.* Pe Pămînt aveau să-și reamintească doar că Dylan Lewis fusese primul. Lui Wilson nu-i păsa. Al treilea...

Micuța grilă de afișare din interiorul căștii lui Wilson retransmitea imaginea de la camera externă montată deasupra trapei sasului. Arăta o scară îngustă de aluminiu care se întindea în jos spre nisipul marțian. Comandantul Lewis ieși cu spatele din sasu deschis, punînd piciorul încet și precaut pe treapta de sus. Lui Wilson îi venea să răcnească: *Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul o dată!* Telemetria medicală a costumului îl anunța că pielea

ii era puternic vascularizată și transpira. Încercă să-și execute exercițiul respiratoriu de feedback profund, dar nu părea să aibă succes.

Lewis cobora treptele una câte una, oprindu-se pe fiecare, după care ajunse finalmente la cea din urmă. Wilson și ceilalți din cabină își ținură răsufările; Wilson putea simți două miliarde de oameni care făceau la fel pe bătrîna planetă natală.

— Fac pasul acesta în numele întregii omeniri, astfel ca să putem merge împreună, ca un singur om, pe drumul către stele.

Wilson se strîmbă, auzindu-l. Lewis sunase incredibil de sincer. Apoi cineva chicoti, realmente chicoti sonor; îl putuse auzi destul de clar pe frecvența de comunicații generale. Controlul Misiunii avea să explodeze din cauza asta.

După aceea însă uită totul, cînd Lewis pași pe sol, cu talpa afundîndu-se ușor în nisipul marțian roșu, lăsînd o amprentă fermă.

— Am făcut-o, își șopti Wilson în barbă. Am făcut-o, sîntem aici.

În cabină se dezlănțui altă explozie de ovații. Apeluri de felicitare se revărsară din *Ulysses*. Jane Orchiston se cătăra deja în sas. Wilson nici măcar nu-i purta pică pentru asta; corectitudinea politică nu i-ar fi îngăduit altceva. Iar NASA avea mereu grijă să mulțumească cît mai mulți oameni cu putință.

Lewis era preocupat să facă o fotografie de înaltă rezoluție a istoricei urme de picior — era o cerință care figura în manualul NASA de 81 de ani, de cînd Apollo 11 revenise acasă și descoperise stînjenitoarea omisiune.

Locotenentul-comandant Orchiston coborî scara mult mai rapid decît Lewis, apoi Wilson pătrunse în sas. Nu-și putu reaminti nici măcar timpul necesar pentru ciclul incintei micuțe, fiindcă nu existase deloc în conștiința sa. După care fu rîndul lui să coboare scara cu spatele. Fu rîndul lui să verifice dacă tălpile stăteau bine pe trepte,

înainte de a-și plasa toată greutatea — redusă — pe ele. Fu rîndul lui să rămînă încordat pe treapta cea mai de jos.

— Aș fi dorit să poți vedea și tu asta, tată.

Puse piciorul jos și coborî pe Marte.

Se îndepărtă după aceea de scară, precaut în gravitația redusă. Inima îi bubuia în urechi. Respira sonor. Șuierul ventilatoarelor din cască era omniprezent. Simbolurile grafice ale costumului îi pîlpiiau spectral și iritant peste întregul cîmp de vedere. Alte persoane îi vorbeau direct în urechi. Se opri și se roti, descriind un cerc complet. Marte! Bolovani murdari erau presărați pe sol. Orizontul se zărea perfect conturat. Soarele era mic și orbitor. Privi atent, pînă găsi steluța care era Pămîntul. Ridică un braț și-l flutură solemn într-acolo.

— Vrei să mă ajuți? întrebă Lewis.

Tinea drapelul a cărui pînză cu dungi și stele era încă strîns înfășurată în jurul părții superioare.

— Da.

Jeff Silverman, geofizicianul, era deja pe scară. Wilson se apropie de comandant ca să-l ajute cu drapelul și în drum aruncă o privire de evaluare critică asupra lui *Eagle II*. Pe fuzelaj se zăreau cîteva urme de arsuri care porneau de la baza aripilor, însă foarte slabe. În afara lor: nimic. Era în formă excelentă.

Comandantul încerca să deplieze trepiedul mic de la baza drapelului, dar mânușile masive făceau ca operația să fie dificilă. Wilson întinse brațul ca să împiedice legătura drapelului.

— Hai noroc, gagiilor, cum merge treaba? Aveți nevoie de ajutor?

Întrebarea fu urmată de un chicotit.

Wilson cunoștea glasurile tuturor membrilor misiunii. După ce petrecuse atîta vreme cu treizeci și opt de oameni într-un spațiu limitat de dimensiunile lui *Ulysses*, recunoașterea vocală devenise perfectă. Cel care vorbise nu făcea parte din echipaj, totuși știa că fusese în timp real, că nu fusese un hacker de comunicații de pe Pămînt.

Lewis încremenise, fără să fi depliat complet trepiedul drapelului.

— Cine-a spus asta?

— Eu, amice. Nigel Sheldon, la dispoziția dumitale. Mai ales, dacă trebuie s-ajungi repede acasă.

Alt chicotit. După care altcineva spuse:

— Hai, nenică, termină cu-astea, o să-i faci să se pișe pe ei de frică.

— Cine este? întrebă Lewis.

Wilson se deplasa deja, pășind prin lunecare pe cât de iute o putea face în gravitația redusă, îndreptându-se către pupa lui *Eagle II*. Știa că glasurile erau în apropiere și putea să vadă tot ce se afla de partea aceea a avionului spațial. De îndată ce trecu de duzele în formă de pîlnie ale rachetelor, se sili să se oprească. Cineva stătea acolo, cu un braț ridicat, într-un salut aproape cu nuanță de scuze. Cineva îmbrăcat într-un costum spațial care părea că fusese încropit pe genunchi. Era desigur o interpretare nebunească, dar în tot cazul costumul pneumatic era de un tip necunoscut, posibil modificat dintr-un echipament de scafandru. Învelișul exterior era din pliuri plate de cauciuc maro mat, în contrast vădit cu costumul Excursionist Mediu Marțian alb ca zăpada, în valoare de zece milioane de dolari, al lui Wilson. Casca era acvariul sferic clasic al anilor 1950, un glob de sticlă transparentă în care se zărea capul unui tânăr cu barbă răvășită și păr blond, lung și unsuros, legat la spate în coadă. *Fără protecție împotriva radiațiilor*, gândi prosteste Wilson. De asemenea, nu avea nici raniță, nici vreun sistem de susținere biotic portabil. În loc de așa ceva, un mănunchi de furtunuri de presiune șerpuiiau, îndepărtându-se de la brîul lui pînă la...

— Băga-mi-aș picioarele, mormăi Wilson.

În spatele intrusului se găsea un cerc cu diametrul de doi metri prin care se vedea un loc cu totul diferit. Cercul atârna deasupra solului marțian ca o bizară imagine TV suprapusă, cu un contur straniu datorat tiparelor de difracție ale luminii dintr-un univers sur. O deschidere prin spațiu, o poartă în ceea ce părea un laborator de fizică

sărăcăcios. Din partea opusă fusese etanșat cu sticlă groasă. Un individ cu aspect de tocilar de colegiu și coafură afro zbîrlită era lipit de sticlă, privind pe Marte, rîzînd și arătînd cu degetul spre Wilson. Deasupra lui, razele puternice ale soarelui californian pătrundeau prin ferestrele deschise ale laboratorului.

1

Steaua dispăru din centrul imaginii telescopului într-un răstimp mai scurt decît o bătaie de inimă. Nu exista nici o eroare, Dudley Bose se uita exact la ea cînd se petrecuse. Bărbatul clipi surprins și se retrase de la ocular.

— Ceva nu-i în regulă, murmură el.

Se înfioră ușor, reactionînd la aerul rece din jur, și își lovi brațele cu mîinile înmănușate. Soția lui, Wendy, insistase să se înfofolească bine pentru noapte și, ascultător, părăsise casa îmbrăcat cu pardesiu gros de lînă și pantaloni de excursionist. Dar, ca întotdeauna cînd soarele cobora înapoia orizontului lui Gralmond, căldura conținută în atmosfera mai rarefiată decît media dispărea aproape instantaneu. Cu telescopul deschis spre cer la ora două noaptea, temperatura coborîse îndeajuns pentru a-i preschimba toate expirațiile în fuioare de aburi alburii.

Dudley scutură din cap, alungîndu-și oboseala, și se aplecă din nou deasupra ocularului. Configurația cîmpului stelar era aceeași, nu existase nici o abatere de la alinierea telescopului, totuși Alfa Dyson continua să lipsească.

— Este imposibil să se petreacă atît de rapid, spuse el.

Trecuseră paisprezece luni de cînd observa Perechea Dyson, căutînd primele indicii ale învăluirii care modificase atît de spectaculos spectrul emisiilor. Deocamdată nu se văzuse nici o schimbare în Alfa Dyson, punctulețul de lumină galbenă aflat la o mie două sute patruzeci de ani-lumină de Gralmond.

Dudley știuse că se va petrece o schimbare; departamentul de astronomie al Universității Oxford de pe Pămînt

fusesse primul care sesizase anomalia într-o scanare de rutină a cerului în anul 2170, cu două sute zece ani în urmă. De la scanarea anterioară, care se desfășurase cu zece ani mai devreme, două stele, una de tip K și una de tip M, aflate la trei ani-lumină una față de cealaltă, își modificaseră complet spectrul emisiilor în infraroșu invizibil. Pentru câteva luni, descoperirea cauzase discuții agitate în rândul resturilor fraternității astronomice, legate de felul în care se putuseră transforma atât de rapid în gigante roșii, cât și de coincidența extraordinară ca două stele vecine să o facă simultan. După aceea o planetă recent colonizată, aflată la cincizeci de ani-lumină depărtare de Pământ, anunțase că perechea de stele continua să fie vizibilă în spectrul inițial. Pornind de la distanța respectivă și verificând spectrul la diverse depărtări de Pământ, astronomii putuseră deduce că modificarea celor două stele se petrecuse de fapt pe o durată de aproximativ șapte-opt ani și fusesse simultană. Ținând seama de viteza respectivă, natura transformării înceta să mai fie o problemă de astronomie; stelele de o asemenea natură aveau nevoie de mult mai mult timp pentru a deveni gigante roșii. Emisiile lor nu se modificaseră din cauza vreunui proces stelar natural, ci fuseseră rezultatul direct al intervenției tehnologice la cea mai mare scară posibilă. Cineva construise în jurul fiecărei stele un înveliș solid, ca o cochilie — o acțiune a cărei dimensiune era doar pe măsura propriei ei scări temporale. Opt ani reprezenta un timp uluitor de scurt pentru a fabrica o structură atât de gigantică, chiar și pentru o civilizație superavansată, iar necunoscuții construiseră două structuri în intervalul respectiv. Cu toate acestea, conceptul nu era chiar inedit pentru rasa umană.

În secolul al XXI-lea, fizicianul Freeman Dyson postulatează că o civilizație avansată din punct de vedere tehnologic își va înconjura în cele din urmă steaua, pentru a-i utiliza energia în mod integral. Acum cineva transformase ipoteza aceea străveche în realitate. În mod inevitabil, stelele fuseseră botezate în mod oficial Perechea Dyson.

Se scriseseră lucrări și se întreprinseseră studii teoretice despre felul în care planete de dimensiuni jupiteriene